

som har skrevet Noget og ladet det trykke, er bleven haardt straffet, om hvem vi kort efter have faaet at vide, at det var det Bedste, som dengang var blevet sagt (Hør!). Vi skulle altsaa fordomme Tanken, thi jeg indrømmer meget gerne, at det, som til sin Tid ikke er forstaaet, det er fordømmeligt for sin Tid, men vi skulle vogte os for altfor stor Overivelse med at gribe Personen. Jeg nægter ikke Berettigelsen til at gribe ham, jeg nægter heller ikke Berettigelsen til at straffe ham, men jeg nægter Klogskaben i at søge ham, og søge ham igjennem Midler, hvor vi komme til at tage feil og forverle den simple Mechaniker, som har trykket Svarten paa Papiret, med den, som maaskee ved sin bedste Flid har bragt et Værk tilveie, som i sin Tid baade vil gjøre ham og den Tid, han har levet i, Ære. Det er det, vi skulle vogte os for, og det er Frygten for at komme derhen, som bringer Rigsdagsmanden her i Forsamlingen til at vige tilbage for dette Lovforslag; det er derfor, man ikke har kunnet forstaae den Skribent, som saa ofte har vovet sig i Kamp for Friheden, naar han sagde, at det var et mildt Lovforslag, og at vi skulle stræbe at tilegne os det litde. Det kommer mig for, som om vi, naar vi holde fast ved denne Bestrægtning og tillige holde os til Grundlovens § 91, maatte — dersom vi troe paa denne Paragraph — kunne gaae dette Forslag imøde mere behjertet, end jeg i Almindelighed har fundet Stemningen at være her; vi maatte med mindre Frygt kunne gaae ind paa det, og vi maatte kunne bevæge Regjeringen fra sin Side til med mindre Vengstelighed at skaffe det Væsentlige bort af det, som er Presselov, og lade det blive tilbage, som den antog nødvendigt som Udviklingen af Straffelovgivning. Det er egentlig det, som skulde være Formaålet ved den Behandling, som Loven skal undergaae, at den skal komme til at miste alt Det, der er indirecte præventive Foranstaltninger (Ja!), og den skal komme til at behandle, og maaskee fuldstændigere udvikle Alt, hvad der er Straffebestemmelser for de almindelige Forbrydelser, overført paa denne Maade og udføre dem derpaa, og den skal tillige — og det var uden Tvivl noget af det Væsentligste —

tilføie Noget om den Processform, som skal benyttes (Ja!). Ved alle Rettergange her til Lands forekommer det mig, at vi savne en høist vigtig Deel, og det er den, som gaaer ud paa at forfølge Sagen, uanset, om Forbryderen er tilstede; vi have havt betydelige Forbrydelser, der ere begaaede, uden at man nogenstude er fuldstændigt bleven oplyst om, hvorledes de vare begaaede, og af hvem de vare begaaede, fordi man har sagt, at den, man ansaae for Hovedforbryderen, var borte. Jeg troer, det er Noget, som man maatte gaae ind paa, saameget som muligt at slippe Pressen, og behandle den som en Maskine eller de Personer, som trykke Svarten paa Papiret, som Industri-drivende, og lade dem i den Henseende have den nødvendige Frihed. Jo mindre man forlanger, at Bogtrykkeren skal være en boglærd Mand, som kan see ind i, hvorledes Den eller Den vil kunne opfatte det eller det Skrift, desto mere maa man gaae ud paa at finde den Processform, hvorved man kan finde Tingen og forfølge Tingen, om ogsaa Personen ikke er tilstede, og derved svinder Faren for den savnede Forfatter for en betydelig Deel bort. Jeg tør naturligtvis ikke sige, hvorvidt det er muligt at fuldstændiggjøre Lovforslaget i denne Retning; dertil hører Lovlærdom, som jeg ikke besidder, og jeg maa ansee det for mere vanskeligt, end man i første Dieblig skulde troe; men det tør jeg sige med fuld Sikkerhed, at, saalænge man ikke kan give visse Garantier for, at denne Lov vil blive benyttet paa en saadan Maade og i denne Retning, saa vil man faae langt større Vanskelighed ved at skaffe den Anklag her i Forsamlingen.

Sall: Den ærede Rigsdagsmand, som nu satte sig, gjorde en Grindring, der vistnok var meget fornøden til en Dyring, som blev fremsat af den ærede Rigsdagsmand for Præstø Amts 6te District (Barfod), idet han oplyste denne Rigsdagsmand om, at selv paa Rigsdagen kunde dog ikke Dyringsfrihed siges at være uden al Begrændsning, eller at kunne finde Sted uden alt Hensyn. Jeg skal alene gjøre det Tillæg til det, som den ærede Rigsdagsmand, som sidder ved Siden af mig, vil træde, at der udtrykkeligt siges i § 61 af Grundloven, at ogsaa et Ansvar udenfor Thins-